

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/207/2015
Identifikačné číslo spisu: 5015200084
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5015200084.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: KINDER CENTRUM spol. s r. o., Azúrová 1069/33, Žilina - Budatín, IČO: 44 448 384, právne zastúpený STEHURA & partners, v.o.s., advokátska kancelária so sídlom Fraňa Kráľa č. 2080, Čadca, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2014/130 O-479-2.1/2014 zo dňa 15.12.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/7/2015-33 zo dňa 13. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/7/2015-33 zo dňa 13. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2014/130 O-479-2.1/2014 zo dňa 15.12.2014. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Trenčín (ďalej len „správny orgán 1. stupňa“) č. k. 4650/148/2014/2.1/L zo dňa 22.09.2014, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že v správnom konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané porušenie ustanovení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z.z.“), a to § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) predmetného zákona.

Hlavnou obranou žalobcu v predmetnom konaní bola tvrdená skutočnosť, že kontrolovaná fyzická osoba W. G. v čase výkonu kontroly síce bola na pracovisku, a to v OC Dubeň v Žiline v predajni žalobcu Mama a ja, avšak nevykonávala na základe pokynov žalobcu a v mene žalobcu žiadnu závislú prácu za

mzdu alebo odmenu, ale sa len zdržiavala na pracovisku budúceho zamestnávateľa. Toto tvrdenie spochybňujú vysvetlenia samotnej W. G. podané v zápisnici o podaní informácie a vysvetlení dôvodu prítomnosti fyzickej osoby na pracovisku zo dňa 11.06.2014, nakoľko táto jednoznačne odpovedala, že vykonáva závislú prácu dňa 11.06.2014 od 09:00 hod., pričom neuvádzala, že sa na pracovisku len zdržiava. Ďalej uviedla, že pracuje za minimálnu mzdu a že ju zaúča kolegyňa F. W., takže aj z uvedených okolností vyplýva, že W. G. vykonávala v čase kontroly závislú prácu pre zamestnávateľa, t. j. pre žalobcu. Túto skutočnosť potvrdzuje aj ďalší fakt, a to evidencia pracovného času, z ktorej je zrejmé, že menovaná W. G. pracovala a vykonávala závislú prácu u žalobcu 12 hodín a to od 09:00 hod. do 21:00 hod. Nepochybne z dohody o vykonaní práce uzavretej medzi žalobcom a W. G. je zrejmé, že táto bola uzatvorená dňa 10.06.2014 so začiatkom pracovnoprávneho vzťahu dňa 11.06.2014. To znamená, že uvedená žalobná námietka žalobcu bola vyhodnotená ako nedôvodná.

Skutočnosti výkonu práce W. G. potvrdzuje podporne aj úradný záznam vyhotovený dňa 18.06.2014 z telefonického hovoru inšpektorky práce s konateľkou žalobcu Zuzanou Sirotovou a Marekom Sirotom, z ktorých vyplýva, že W. G. zabudli prihlásiť do Registra poistencov v Sociálnej poisťovni.

Ďalej bolo nesporné, že žalobca elektronicky prihlásil W. G. do registra Sociálnej poisťovne dňa 11.06.2014 o 11:26 hod., teda je zrejmé, že bola prihlásená dodatočne, pričom nepochybne bolo preukázané, že zamestnávateľ - žalobca si nesplnil povinnosť s poukazom na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z.z. v súlade s § 231 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). Žalobca mal v súlade s dikciou § 231 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o sociálnom poistení zákonnú povinnosť prihlásiť dotknutú fyzickú osobu - W. G., s ktorou mal uzatvorenú predmetnú dohodu o vykonaní práce pred dohodnutým dňom začiatku pracovnoprávneho vzťahu do Registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia Sociálnej poisťovne.

V danom prípade podľa názoru súdu porušenie povinnosti stanovenej zákonom bolo jednoznačne žalobcovi preukázané a dodatočné čestné prehlásenie W. G. už nebolo možné vziať v úvahu. Aj súd ho vyhodnotil ako účelové, ovplyvnené už samotným žalobcom z cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za predmetný správny delikt. Uvedené dotvrdzuje aj fakt, že v rámci konania bolo predložené len čestné prehlásenie W. G., pričom samotný žalobca nežiadal v priebehu správneho konania vypočuť W. G. ako svedka. Ani z odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu nevyplýva, že žalobca takýto konkrétny návrh na vykonanie dokazovania podal.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu, že samotná zápisnica o podaní informácie a vysvetlení zo dňa 11.06.2014 nemôže slúžiť ako dôkaz, nakoľko bola vyhotovená pred začatím správneho konania. Podľa názoru súdu tento dôkaz bol zabezpečený zákonným spôsobom s poukazom na § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“).

Tak isto je podľa krajského súdu nedôvodná námietka žalobcu týkajúca sa protokolu o výsledku inšpekcie práce. S poukazom na ust. § 14 zákona o inšpekcii práce uviedol, že predmetný protokol spĺňa obsahové a formálne náležitosti § 14 ods. 1 zákona o inšpekcii práce. V protokole zo dňa 25.06.2014 na jeho druhej strane je zaznamenaný presný dátum a čas, kedy bola vykonaná kontrola dvoch fyzických osôb nachádzajúcich sa na pracovisku žalobcu v čase výkonu inšpekcie, t. j. dňa 11.06.2014 od 11:00 hod. do 11:20 hod. a na tretej strane je uvedený konkrétny dátum a čas, kedy došlo zo strany žalobcu k porušeniu zákazu nelegálneho zamestnávania v intenciách § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z.z., t. j. dňa 11.06.2014 od 09:00 do 11:26 hod. Námietka stručnosti a všeobecnosti protokolu tak isto nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že v danom prípade správne orgány vychádzali práve z hlavného nosného dôkazu, a to zo zápisnice o podaní informácie a vysvetlení dôvodov prítomnosti fyzickej osoby na pracovisku, ktorý bol podpísaný samotnou W. G., v spojení s ostatnými dôkazmi uvedenými v rozhodnutí. Rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu obsahuje všetky

náležitosti v zmysle ust. § 46 a 47 Správneho poriadku.

Krajský súd záverom uviedol, že správny orgán môže s poukazom na § 39 ods. 1 Správneho poriadku pripustiť namiesto dôkazu čestné vyhlásenie účastníka konania, ale je to výslovne na jeho zvážení. V danom prípade ale nešlo o čestné vyhlásenie samotného žalobcu, ale išlo o čestné prehlásenie podané W. G., ktorá nebola účastníkom daného správneho konania. Už prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia objasnil, prečo nevykonal prípadne ďalšie dokazovanie vypočutím ďalších osôb, resp. aj samotnej W. G., a to práve z dôvodu, že jej výpoveď vzhľadom k okolnostiam prípadu môže byť ovplyvnená samotným žalobcom, pričom súd sa s týmto názorom v plnom rozsahu stotožnil. Hlavný dôraz aj podľa názoru súdu sa kladie na prvotné zachytenie situácie, z ktorej správne orgány nepochybne vychádzali pri svojom zisťovaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca včas odvolanie. Dôvodil tým, že krajský súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nedostatočne zdôvodnené.

Žalobca nesúhlasil s názorom krajského súdu, že v správnom konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané porušenie ustanovení zákona č. 82/2005 Z.z. Prijatie záveru o nelegálnom zamestnávaní musí vychádzať zo skutkových zistení, ktoré spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukazujú, že zamestnaná osoba mohla začať a skutočne aj začala vykonávať pracovnú činnosť. Znovu opakoval, že kontrolovaná W. G. v čase kontroly nevykonávala pre žalobcu žiadnu závislú prácu tak ako to definuje zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, a preto nemohlo dôjsť k spáchaniu správneho deliktu nelegálneho zamestnávania podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. Bol toho názoru, že správny orgán neúplne zistil skutočný stav veci. Protokol o výsledku inšpekcie je tak stručný a všeobecný, že nejde z jeho obsahu jednoznačne určiť, či došlo k spáchaniu správneho deliktu. V predmetnom protokole chýba bližšie zdokumentovanie situácie v predajni, či v nej boli zákazníci, ako sa správala menovaná W. G., či obsluhovala zákazníkov, či bola pri pokladni, či mala pracovné oblečenie, či mala visačku s menovkou predavačky, a to tak pred zahájením samotnej kontroly (pri nahliadnutí do predajne), ako aj počas nej. Krajský súd sa však vo svojom rozhodnutí s uvedenými námietkami žiadnym spôsobom nevysporiadal, len sa obmedzil na posúdenie, či predmetný protokol spĺňa formálne náležitosti v zmysle § 14 ods. 1 zákona o inšpekcii práce.

Poukázal na to, že v zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky treba pri zisťovaní správneho deliktu, rozhodovaní o vine páchatel'a za spáchanie deliktu a ukladaní sankcie zaň na základe analógie legis postupovať v súlade so zásadami trestnoprávnej zodpovednosti v zmysle právnej úpravy v zákone č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov alebo Trestného zákona. Kategória správnych deliktov je kategóriou trestného práva v širšom slova zmysle a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k výkladu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd správne delikty radí medzi „trestné obvinenie“. Preto je treba každý konkrétny správny delikt posudzovať nielen z hľadiska, či po formálnej stránke napĺňa skutkovú podstatu, ale i z hľadiska materiálneho korektívu. Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 6Sžo/51/2011), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému. Najvyšší správny súd Českej republiky vo svojom rozhodnutí č. 4Ads 177/2011 zo dňa 27.04.2012 judikoval, že protokol o podaní vysvetlenia, t. j. zápisnicu o podaní informácie a vysvetlenia nemožno v správnom konaní použiť ako dôkaz, a to predovšetkým na analógiu v trestnom práve, kde úradný záznam vyhotovený pred vznesením obvinenia nie je považovaný za zákonne získaný dôkaz, ale je to len podklad pre to, či osoba, ktorá podala vysvetlenie, bude v ďalšom konaní vypočutá ako svedok. Krajský súd sa však vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s uvedenými námietkami, len sa obmedzil na skúmanie, či predmetná zápisnica je v súlade so zákonom o inšpekcii Avšak z vyššie uvedených dôvodov sa nedá súhlasiť s názorom krajského súdu, že tento dôkaz bol zabezpečený zákonným spôsobom s poukazom na § 12 ods. 1 písm. g/ zákona o inšpekcii práce.

Ďalej uviedol, že v podanej žalobe uvádzal, že z uvedenej zápisnice o podaní informácie a vysvetlenia nevyplýva, že by kontrolovaná skutočne toho dňa vykonávala závislú prácu, tak ako to definuje § 1 ods. 2 Zákonníka práce. Práve naopak, menovaná v čestnom vyhlásení zo dňa 29.09.2014 potvrdila, že v predmetný deň, t. j. 11.06.2014 bola na pracovisku z vlastnej iniciatívy, t. j. bez pokynu žalobcu s tým, že v tento deň sa iba oboznamovala s pracovnou náplňou pracovníčky, ktorú mala zastupovať počas materskej dovolenky. S uvedenými námietkami sa však krajský súd žiadnym spôsobom nevysporiadal. V odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že predmetné čestné prehlásenie považuje za účelové, ovplyvnené žalobcom s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti.

Na základe uvedeného považoval žalobca predmetné rozhodnutie za arbitrárne a nepreskúmateľné. Správny orgán má povinnosť dôkaznej iniciatívy, nakoľko obvinenému zo správneho deliktu je nutné spáchanie správneho deliktu preukázať spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti. Obvinený či už v trestnom alebo v správnom práve nemá povinnosť preukazovať svoju nevinu, naopak jeho vina mu musí byť preukázaná. Preto neobstojí tvrdenie krajského súdu, že v priebehu správneho konania nežiadali vypočuť menovanú ako svedka. Keďže predmetné čestné prehlásenie bolo v rozpore so zápisnicou o podaní informácie a vysvetlenia, bolo povinnosťou správneho orgánu z vlastnej iniciatívy menovanú predvolať a vypočuť v správnom konaní ako svedka. Z tohto dôvodu mal za to, že bol porušený princíp materiálnej pravdy, správny orgán, či už prvostupňový alebo druhostupňový, nenáležite zistili skutočný stav veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, resp. v zmysle ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.10.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení

konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2014/130 O-479-2.1/2014 zo dňa 15.12.2014. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa č. k. 4650/148/2014/2.1/L zo dňa 22.09.2014 o uložení pokuty žalobcovi.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd konštatuje, že odvolanie sa neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorého dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na citované ustanovenie O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku iba dodáva:

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom žalovanej, ako aj so záverom krajského súdu, že zo strany žalobcu došlo k nelegálnemu zamestnávaniu, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov. Žalobca ako zamestnávateľ si nespĺnil zákonom stanovené povinnosti vyplývajúce zo zákona o sociálnom poistení, keďže svoju zamestnankyňu prihlásil na sociálne poistenie v zmysle ust. § 231 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o sociálnom poistení až po vzniku právneho vzťahu, ktorý zakladá právo na príjem uvedený v § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení. Prihlasovaciu povinnosť je však zamestnávateľ povinný splniť pred vznikom poistenia, najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca. K prihláseniu W. G. do Sociálnej poisťovne došlo elektronickou formou až dodatočne dňa 11.06.2014 o 11:26 hod., teda až po tom, ako správny orgán 1. stupňa vykonal kontrolu v predajni žalobcu.

Z listinných dôkazov, ktoré tvoria súčasť administratívneho spisu vyplýva, že porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania zo strany žalobcu bolo jednoznačne preukázané, správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie, vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak

ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V správnom konaní možno na dokazovanie použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a sú nimi aj vyjadrenia vypočúvaných osôb inšpektormi práce postupom podľa § 12 ods. 1 tohto zákona, pričom takéto poskytnutie informácie nie je výpoveďou svedka podľa § 35 Správneho poriadku, ale ide v ňom o iný dôkazný prostriedok slúžiaci na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci. Správne konanie je značne neformalizovaný proces, v ktorom nie je stanovené, v akom poradí sa dôkazy a iné prešetrenia vykonávajú a nie je tu ani predpísaný spôsob vykonávania jednotlivých prešetrení. Tento zákon umožňuje získavať podklady pre rozhodnutie správneho orgánu ešte pred samotným začatím správneho konania. Správny orgán postupuje v súlade s § 12 ods. 1 písm. a) až f) tohto zákona, keď inšpektor práce požaduje informácie a vysvetlenie a je na jeho uvážení, či tak urobí v prítomnosti svedka alebo bez neho, a preto tieto dôkazné prostriedky nie sú získané v rozpore so zákonom.

V súvislosti s čestným vyhlásením, ktoré predložil žalobca, odvolací súd rovnako ako krajský súd poukazuje na to, že v predmetnej veci bolo čestné vyhlásenie urobené W. G., ktorá nebola účastníkom správneho konania. Čestné vyhlásenie je právny inštitút, ktorý nie je dôkazom, ale nahradzuje dôkaz. Nejde o priame nahradenie dôkazu s účinkami ex lege, ale až na základe správnej úvahy správneho orgánu, ktorý môže čestné vyhlásenie pripustiť (rozhodnúť o jeho pripustení). Čestné vyhlásenie podľa správneho poriadku však môže urobiť iba účastník konania, nie zúčastnená osoba, svedok či znalec.

Najvyšší súd poznamenáva, že správne delikty právnických osôb sú postihované bez ohľadu na zavinenie, nakoľko zavinenie nie je pojmovým znakom správneho deliktu právnickej osoby. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Subjektom deliktu je právnická osoba spôsobilá na protiprávne konanie (tzv. deliktuálna spôsobilosť, ktorá je spojená s jej vznikom a existenciou). Z toho vyplýva záver, že žalobca zodpovedá za porušenie povinnosti založenej na objektívnej zodpovednosti za správny delikt.

V teórii správneho práva hmotného prevažuje vymedzenie, podľa ktorého správnym deliktom je protiprávne konanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorého znaky ustanovuje zákon a za ktoré ukladá správny orgán sankciu ustanovenú normou správneho práva. Z uvedenej definície sa odvodzujú všeobecné pojmové znaky, medzi ktoré o. i. patrí aj sankcia (sankcionovateľnosť). Tá znamená, že právo spája s každým správnym deliktom konkrétnu sankciu (trest). Aj keď hlavným poslaním verejnej správy nie je trestať, čo súvisí so zásadou subsidiarity správneho trestu, že správny trest má miesto len tam, kde nepostačujú iné nástroje a prostriedky dovolené právom, zákony v niektorých prípadoch limitujú úvahu správneho orgánu o výške pokuty ustanovením jej dolnej hranice. V danom prípade prvostupňový správny orgán uložil pokutu vo výške 2.000 € na dolnej hranici zákonom stanovenej sankcie, preto nezostalo odvolaciemu súdu nič len konštatovať, že rozhodnutie ako aj postup prvostupňového správneho orgánu a žalovaného boli v súlade so zákonom.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Preto ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.